

ЛАСЛО БЛАШКОВИЋ, рођен 1966. у Новом Саду. Пише поезију, прозу, есеје и књижевну критику. Књиге песама: *Гледаш*, 1986; *Златно доба*, 1987; *Црвене бриџе*, 1989; *Риџам-машина*, 1991; *Животи баџача коџки*, 1997; *Јуџарња даљина*, 2002; *Жене џисаџа*, 2006; *Прасврџеџак*, 2016; *Боџна*, 2018; *Равна црџа*, 2020. Књига приповедака: *Приџа о ма-лаксалосџи*, 2010. Књиге есеја: *Крај цџиџаџа*, 2007; *Гле! – беџекер џедноџ лакомисленоџ Канџа*, 2016. Романи: *Имеџак*, 1994; *Сваџбени марџ*, 1997; *Мрџва џприрода са саџом*, 2000; *Маџонин наџиџ: џо исџиниџоџ џриџи*, 2003; *Аџамова џабучиџа*, 2005; *Турнир џрбаваџа*, 2007; *Посмрџина маска*, 2012; *Разџраџалиџа*, 2014; *Праџеџи вокаџи – срџана маџа, лаџсус, маџе-риџална џреџџа*, 2020; *Царинска улиџа у Новом Саду – аџокалиџа са сликама или роман џедноџ романа*, 2021.

СВЕТИСЛАВ БОЖИЋ, рођен 1954. у Лозници. Композитор, музички теоретичар и педагог, редовни је професор (у пензији) Факултета музичке уметности Универзитета у Београду и члан Српске академије науке и уметности. Завршио је основне студије 1977. на Факултету музичке уметности у Београду. Магистрирао је радом „Модална хармонија у делима композитора XIX и XX века”, 1979, а хабилитацију „Формалне и лествично-тетрахордалне карактеристике стихире Господи Возвах у Осмогласнику Стевана Мокраџца”, одбранио на истом факултету 1987. године. У његовом опусу је око 300 композиџија различитих жанрова од солистичких, камерних, хорских, оркестарских до вокално-инструменталних. Добитник је бројних награда и признања. Аутор је 14 књига из области музичке теорије.

ПЕРСИДА БОШКОВИЋ, рођена 1962. у Новом Саду. Од своје седме године живела је у Онтарију, у Канади. По завршетку средње школе вратила се у Нови Сад и завршила Енглески језик и књижевност на Филозофском факултету. Током своје преводилачке каријере преводила је кратке приче, сценарија, драме, књиге поезије и романи више наших награђиваних аутора. Њени преводи романа два пута су номиновани за Међународну Даблинску књижевну награду. Ради у Библиотеци Матице српске. Члан Удружења стручних и научних преводилаца Војводине.

ЛАЗАР БУКВА, рођен 2001. у Новом Саду. Студент је компаративне књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише есеје и критику.

ЛАЗАР БУКУМИРОВИЋ, рођен 2001. у Чачаку. Студент друге године Српске књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Главни и одговорни уредник портала Поента. Пише поезију и књижевну критику. Објављене збирке песама: *Уибеник свакодневице*, 2021.

СТОЈАН ВУЈИЧИЋ (Помаз, изнад Будимеште, 1933 – Рим, 2002). Српски писац, историчар књижевности, песник и преводилац из Мађарске. Писао је бројне студије и есеје на српском и на мађарском језику. Био је члан Матице српске и САНУ. Преписку са Црњанским је почео још 1957. године, када је састављао антологију југословенске савремене приповетке за издавачку кућу „Еуропа” у Будимпешти, а Милош Црњански је тада још живео у емиграцији, у Лондону. О њиховој сарадњи и пријатељству сведочи и преписка (1957–1968), а објављивање је у току. (М. В.)

ВЛАДИМИР ГВОЗДЕН, рођен 1972. у Новом Саду. Пише студије, огледе, есеје и књижевну критику, преводи с енглеског. Објављене књиге: *Јован Дучић, њујоркисац – ољеди из иматологије*, 2003; *Чинови њрисувања – од теорије ка њрајмајници њекста*, 2005; *Књижевност, култура, ујојија*, 2011; *Српска њујориска култура 1914–1940 – студија о хронојојичности сусрећа*, 2011; *Књижевност и ојјор*, 2015; *Анајомија робе – ољед из кријике јојичке економије* (коаутор Алпар Лошонц), 2016; *Кайјализам и књижевност – фрајменти једне (не)обичне јовести* (коаутор Алпар Лошонц), 2020. Приредио више књига.

МИЛОВАН ДАНОЈЛИЋ, рођен 1937. у Ивановцима код Љига. Од 1984. трајно настањен у Француској, живи у Поатјеу. Песник, романијер, есејист, сатирик, фељтонист, путописац, мемоарист, књижевни преводилац, редовни је члан Српске академије наука и уметности. Књиге песама: *Урођенички њсалми*, 1957; *Недеља*, 1959; *Ноћно њролеће*, 1960; *Баладе*, 1966; *Гласови*, 1970; *Чисјине*, 1973; *Грк у зајвору*, 1975; *Пућ и сјај*, 1976; *Ране и нове њесме*, 1979; *Мицја руја*, 1982; *Вечјићи наилазак*, 1986; *Чекајући да сјане њјусак*, 1986; *Тачка ојјора*, 1990; *Зло и наојоко*, 1991; *Разјореване вајре*, 2000; *Ојрада на крају Бејрада*, 2001; *Србија на Зајагу – light verses*, 2005; *Познавање људи и њприроде*, 2005; *Риме*, 2007; *Пешачки монолој*, 2007; *Црно исјод ноктију – хиљаду шесет сјојина двадесет четири ејјирама*, 2009; *Храна за јјице*, 2014; *Обнова смисла*, 2015; *Живоји, живоји*, 2016; *Урођенички њсалми*, 2017; *Изабране њесме (1957–2017)*, 2018. Збирке дечјих песама: *Како сјавају ѡраваји*, 1959; *Фуруница-јојунца*, 1969; *Родна јодина*, 1972; *Како живи јојски миц*, 1980;

*Песме за врло њамејну децу*, 1994; *Како сјавају њрамваји и грује њесме*, 1999; *Марњовско сунце*, 2002; *Пејо Крсња*, 2005; *Јесен на њијаџи*, 2006; *Велика њијаџа*, 2006; *Орада на крају Београда*, 2010; *Песма за њолавицу, лубенице и звезде*, 2011; *Тајне између Земље и Сунца*, 2013; *Куда иду корњаче*, 2015; *Далеко, иза седам брда*, 2020. Књиге прозе: *Како је Добрислав њројрчао кроз Јуџославију*, 1977; *Змијин свлак*, 1979; *Сенке око куће*, 1980; *То*, 1980; *Брисани њросјор*, 1984; *Као дивља звер*, 1985; *Драји мој Пејровићу*, 1986; *Нека врсња циркуса*, 1989; *Година њролази кроз авлију*, 1992; *Месњо рођења*, 1996; *Ослободиоци и издајници*, 1997; *Балада о сиромашњиву*, 1999; *Личне сјвари*, 2001; *Пусњоловина или исјовесји у два њласа*, 2002; *Зечји њрајови*, 2004; *Човек човеку*, 2006; *Учење језика*, 2008; *Прича о њријоведачу – олед из ауџофикције*, 2009; *Добро јесње живеји*, 2010. Есеји и огледи: *Љирске расјраве*, 1967; *О раном усјајању*, 1972; *Наивна њесма*, 1976; *Мука с речима*, 1977; *Чишћење алаји*, 1982; *Писаји њод надзором*, 1987; *Мука духу*, 1996; *Тешко буђење*, 1996; *Велики исјији*, 1999; *Њре с речима*, 2005; *Песници*, 2007; *Изнуђене исјовесји*, 2010; *Русија, наџа далека мајка*, 2015; *Писма без агресе*, 1–4, 2012, 2015, 2018, 2021.

ДРАГАН ДРАГОЈЛОВИЋ, рођен 1941. у Пилици код Бајине Баште. Пише поезију и прозу, преводи с енглеског. Књиге песама: *Кућа на сају небеском*, 1974; *Мимоходи*, 1976; *Треће лице раји*, 1978; *Сјанишња*, 1983; *Сјабло невидљиве јодине*, 1986; *Друја сјарана неба*, 1986; *Календар снов*, 1987; *Сунце изнад Шумарица*, 1987; *Небеска Србија*, 1990; *Књија љубави*, 1992; *Завичај смрји*, 1994; *Дозивање Боја*, 1995; *Иза седме јоре*, 1997; *Изабране њесме*, 1997; *На асјиралним кайјама*, 1998; *Усмена јовесји заборав*, 2001; *Гласови даљине*, 2005; *Изабране њесме*, 2006; *Књија љубави и грује њесме о љубави* (избор), 2008; *Трајови нашеј живоји*, 2008; *Песме / Ретас* (двојезично), 2009; *На њрјовима Вавилона*, 2010; *Дозивање Боја / Invoking God* (двојезично), 2012; *Изабране и нове њесме*, 2014; *Лесјиве њајријарха Павла*, 2017; *Од Хиландара до Осјроја*, 2018; *Сам насуйрој себе*, 2021. Романи: *Велика, мала џкола*, 1986; *Под јужним крсјом*, 2002; *Докјорова љубав*, 2006; *Не заборави свој дом*, 2009; *Мали роман о кенјурима*, 2010; *У земљи коала*, 2012; *Ако њођес на џај њуј*, 2012. Књиге прича: *Веверанова женидба* (за децу, друго издање под насловом *Брезин син*, 2005), 1985; *Приче из Аусјиралије*, 2004; *Америчке и грује њриче*, 2008; *Лакоћа несјајања*, 2011. Објавио и књигу *Пујојиси*, 2016, а приредио: *Од срца до завичаја*, песничка антологија југословенских иселеника Америке и Канаде, 1989.

РАДЕ ЂОКАНОВИЋ, рођен 1955. у Бјеловцу код Братунца, БиХ. У Београду живи од 1970. године. Пише поезију. Књиге песама: *Сува усја*, 1980; *Звоно*, 1994; *Орахова љуска*, 1995; *Лака рука*, 1997; *Шкријац*,

2005; *Службена бележница*, 2011; *Веома мало живоџа*, 2015; *Ајсолуџно џослушан*, 2016; *Година вајреној џејла*, 2018.

РАДОМИР В. ИВАНОВИЋ, рођен 1936. у Смоници код Ђаковице. Пише студије и огледе из књижевности. Објављене књиге: *Милуџин Ускоковић*, 1968; *Ојлеги*, 1969; *Мојћносј речи*, 1970; *Књижевно сјваралашјиво Косова на срјскохрвајском језику*, 1971; *Искушења књижевне анализе*, 1972; *Романи Михаила Лалића*, 1974; *Кријички мейоги*, 1975; *Тумачења савременој романа*, 1976; *Порјирејџи македонских џисаца*, 1976; *Љејојџа џисања*, 1978; *Македонски џисци и дела*, 1979; *Тецкоће џумачења књижевној дела*, 1979; *Поејџика Косјје Рацина*, 1979; *Ојлеги о македонској књижевносјџи*, 1980; *Поејџика Блажа Конеској*, 1982; *Писци и џроблеми*, 1984; *Књижевне џаралеле*, 1985; *Говор дела*, 1986; *Дијалој с дјелом*, 1986; *Речи на раскрцју*, 1987; *Поејџика и кријџика*, 1988; *Поејџика Славка Јаневској*, 1988; *Од ријечи до ријечи*, 1989; *Гријор Прличев у свејлосјџи романџизма*, 1990; *Поејџика Рисјџа Рајковића*, 1990; *Њејошев џејџски џовор*, 1991; *Од Њејоша до Лалића*, 1992; *Рејџорика човјечносјџи*, 1993; *Зайооченик ријечи (Поејџика Дуцшана Косјџића)*, 1994; *Писање као сузбина (Поејџика Михаила Лалића)*, 1994; *Обнова џејџској џовора (Од Досјџеја до Кица)*, 1995; *Факјџа и фијуре*, 1996; *Њејошева џсихолојџа и филозофија сјварања*, 1997; *Вијења и сновијења*, 1999; *Самосјџиси и казалице Сјџефана Мијрова Љубице (Прилој џејџици)*, 2000; *По сунчаном сайу (Поејџика Владана Деснице)*, 2001; *Македонске џејџске верјџикале*, 2003; *Књижевно обликовање сјварносјџи*, 2003; *Мацјџа и мудросјџи*, 2004; *Времекази и књиокази*, 2005; *Андријева мудроносна џроза – знаци живојџа и знаци умејносјџи*, 2006; *Сјварање и сазнање*, 2006; *Књижевна кријџика као десейџа муза*, 2007; *Мијеме и џејџеме Томаса Мана*, 2007; *Дарови и дујови*, 2009; *Анајрами и кријџојтрами у романима Умберјџа Ека*, 2009; *Умеће џријоведања (Књижевно дело Дуцшана Буровића)*, 2010; *Писци и џосредници*, 2011; *Лавиринјџи чаробној реализма Габријела Гарсије Маркеса*, 2011; *Снови и судбине у нарајџивној џрози Михаила А. Шолохова*, 2012; *Сунчаном сјџраном књижевносјџи*, 2013; *Зачарани круј – исјџорија, сјварносјџи, умејносјџи*, 2014; *Сјваралачки узори и изазови (Њејош, Андрић, Лалић)*, 2015; *Обнављање лејојџе – књижевне сјџудије и ојлеги*, 2016; *Енијме и џарадијме у дјелу Михаила Лалића*, 2016; *Њејош, њејошолојџа, њејошолози*, 2017; *Значења и џумачења књижевној дела*, 2018; *Казалице Сјџефана Мијрова Љубице*, 2018. Приредео више књига.

ПЕЈО КРАЧОЛОВ ЈАВОРОВ (ПЕЈО ЈАВОРОВ, Чирпан, Бугарска, 1878 – Софија, 1914), један је од најзначајнијих представника бугарског симболизма. По напуштању школе радио је као телеграфиста и поштански службеник у више места, да би у каснијим годинама радио као

библиотекар и драматург у Народном позоришту у Софији. Своју прву збирку *Песме* објавио је 1901. године, да би три године касније била прерађена и поново издата. Друга збирка *Несанице* (1907) је изузетно важна за бугарску поезију. Најзначајније поетско дело му је антологија *За сенкама облака* (1910; друго издање 1914). Био је део књижевног круга око часописа *Мисао*. Боравио је у Нансију, Женеви, Бечу и Паризу, где се упознаје са француском поезијом и књижевно се усавшава. Осим поезије, писао је и драме (*У њољима Виџиоше* и *Кага њром удари, како ехо уџихњује*) и бавио се превођењем. Био је члан Унутрашње македонско-једренске револуционарне организације (ВМОРО), о чему је такође оставио записе. После преране смрти своје прве велике љубави, Мине Тодорове, престао је да пише поезију. Друга велика и фатална љубав Пеја Јаворова била је Лора Каравелова, са којом се венчао 1912. године, међутим, она је следеће године извршила самоубиство пуцавши из његовог пиштоља. И он покушава да се убије, али не успева. Пошто је оптужен да је Лору убио, губи посао у позоришту и покренут је судски поступак против њега. Притисак јавности бивао је све већи, тако да је живот окончао извршивши самоубиство. (М. Н.)

НЕБОЈША ЛАЗИЋ, рођен 1966. у Алексинцу. Основне студије завршио је на Филолошком факултету у Приштини, а магистрирао је и докторирао на Филолошком факултету у Београду. Редовни је професор на Филозофском факултету у Косовској Митровици, на којем предаје Српску књижевност XX века. Објављене студије: *Анџиуџојџска џрилојџа Борислава Пекића*, 2013; *Време и џросџор у „Злајном руну” Борислава Пекића*, 2016. Роман: *Оџраџијање*, 2014. Живи у Београду.

ЈЕЛЕНА МАРИЋЕВИЋ БАЛАЋ, рођена 1988. у Кладову. Филолог србиста, проучава српску књижевност XVII и XVIII века, као и авангардну и неоавангардну књижевност. Пише поезију, прозу, студије, есеје и критику. Објављене студије: *Леџиџимаџија за сџнализам – џулсирање сџнализма*, 2016; *Траџом бисерних минђуџа срџске књижевносџи (ренесанснџи и барокнџи срџске књижевносџи)*, 2018. Књига песама: *Без глаке на срџу*, 2020. Приредила више књига.

МАЈА МАРКОВИЋ, англиста, филолог, преводилац, дипломирала је, магистрирала („Варирање акценатског обрасца код придева у савременом енглеском језику”) и докторирала („Контрастивна анализа акустичких и артикулационих карактеристика вокалског система енглеског и српског језика”, 2007) на Филозофском факултету у Новом Саду, где ради као редован професор. Проучава енглески и српски језик, бави се лингвистиком, а уже области њеног истраживања су фонетика, фонологија, интерфејс фонологије са синтаксом и говорне технологије. Поред

бројних радова објавила и књиге: *Упоредна проучавања вокала у енглеском и српском језику: Између универзалној и специфичној*, 2012; *From Sound to Speech: An Introduction to English Phonetics and Phonology*, 2017.

МИЛИВОЈ НЕНИН, рођен 1956. у Локу, Шајкашка. Књижевни критичар и историчар, редовни професор на Филозофском факултету у Новом Саду, дописни члан САНУ. Објављене књиге: *С-овени криптике, с-овени поезије*, 1990; *Светислав Стефановић – претеча модернизма*, 1993; *С мером и без ње*, 1993; *Суочавања*, 1999; *Сивари које су прошле*, 2003; *Сивари лисац*, 2003; *Случајна књига – колаж о Тодору Манојловићу*, 2006; *Српска јесничка модерна*, 2006; *Ситине књије – о ирејисци српских јисаца*, 2007; *Слајка књига*, 2008; *Седам бележака – мала књига о Црњанском*, 2009; *Савиченија – српски књижевници искоса*, 2010; *Свети мирис јамшивека – фрагменти о Лази Костићу*, 2011; *Савић Милан*, 2011; *Седам брежуљака – књига о Црњанском*, 2013; *Славни Шајкац о Лази Костићу*, 2014; *Слово јврдо – о ирејисци Илариона Руварца*, 2016; *Сви моји банански јисци – ириказе и ирикази*, 2016; *Светислав Стефановић, ојет*, 2016; *Срећен Марић*, 2017; *Српских новина догајак и друти догац*, 2017; *Стењак Црњанској*, 2020; *Самидба – највише о Павићу*, 2020; *Суира је холпар – моји мађарски јисци*, 2021. Приредио више књига и антологија.

МАРКО НИКОЛИЋ, рођен 1993. у Лесковцу. Дипломирао на Факултету политичких наука Универзитета у Београду. Мастер студије завршио на Филолошком факултету у Београду. Пише и преводи поезију, објављује у периодици.

РАЈКО ПЕТРОВ НОГО, рођен 1945. у Борију код Калиновика, БиХ. Пише поезију, есеје и књижевну критику. Редовни је члан Академије наука и умјетности Републике Српске. Књиге песама: *Зимора*, 1967; *Зверињак*, 1972; *Родила ме шешка коза* (за децу), 1977; *Безакоње*, 1977; *Планина и јочело*, 1978; *Колиба и шешка коза* (за децу), 1980; *На крају миленија*, 1987; *Лазарева субоша*, 1989; *Лазарева субоша и друти дани*, 1993; *На кайјама раја*, 1994; *Лирика*, 1995; *Мало докуменитарних дејала*, 1998; *Нек јада снијеј Госйоде*, 1999; *Најлејце јесме Рајка Пејрова Ноја* (прир. Ђ. Сладоје), 2001; *Негремано око*, 2002; *Није све пројало*, 2004; *У Виловоме долу* (изабране и нове песме), 2005; *Јечам и калојер – јлоса*, 2006; *Не шикај у ме*, 2008; *Човек се враћа кући* (избор), 2010; *У долу шушци јечам – девешти сирофа једне јовесити* (избор), 2013; *Преко јейела*, 2015; *Сонет и смрт*, 2017; *Позни ситихови*, 2018; *Докуменитарни дејали*, 2019; *Мождани удар – јесме и зайиси*, 2019; *Доме бивци доме* (избор), 2019; *Вран јавран Дис*, 2020; *Разговор душе и шела – јесме и зайиси*, 2020. Књиге критика, есеја и студија: *Јеси ли жив*, 1973; *Обиље и расај мајерије*, 1978; *На Вуковој сјази*, 1987; *Сузе и соколари*, 2003; *Сонетити и јојеме*



*Скендера Куленовића*, 2010; *Зайици ѿо*, Рајко, 2011; *Зайици и најици*, 2011; *С мене на ушћай – ремоар*, 2014. Објавио и *Дела Рајка Пејрова Ноћа 1–5*, 2003. и *Изабрана дела 1–7*, 2015. Приредио више књига, зборника и антологија.

РАНКО ПАВЛОВИЋ, рођен 1943. у Шњеготини Горњој код Теслића, БиХ. Пише песме, приповетке, романи, драмске текстове, есеје и књижевну критику за одрасле, затим песме, приче, романи и драмске текстове за децу, бави књижевном критиком и есејистиком. Објавио је неколико десетина књига, међу којима и следеће збирке песама: *Немир сна*, 1963; *Дамари јасеновачки*, 1987; *Косћи и сјене*, 1997; *Небески лан*, 2001; *Пјесме* (избор и нове), 2004; *Срж*, 2005; *Дама из Госњодске*, 2006; *Лов*, 2007; *Пјесников ѿрах*, 2008; *Монашки сонети*, 2011; *Између двије ѿразине*, 2011; *Дубље од слухње*, 2012; *Поврајак у ѿачку* (избор и нове), 2013; *Зрно*, 2014; *Нова ѿланети*, 2014; *Прелазак у сјенку* (избор и нове), 2015; *Лаку ноћ*, *Љиљана*, 2016; *Плавети*, 2018; *Измаѿлица*, 2018; *Вински сонети*, 2019; *Прометјејев чвор*, 2020. Године 2004. су му објављена и *Изабрана дјела* у четири књиге. Живи и ствара у Бањалуци.

КАЈА ПАНЧИЋ МИЛЕНКОВИЋ, рођена 1958. у Рагодешу код Пирота. Гимназију завршила у Пироту, Филозофски факултет, одсек Социологија у Нишу. Од 1987. до 1999. године живела у Урошевцу и радила као просветни радник у средњем образовању. Од 1999. живи и ради као новинар пиротског недељника *Слобода*. Пише поезију и лирску прозу. Књиге песама: *Први дан ѿвора*, 1994; *Божји цвети*, 1995; *Мера*, 1996; *Час новије исћорије*, 2016; *Бескућник у излоју*, 2017; *У два корака*, 2021; *Лица љубави*, 2021.

САЊА ПЕРИЋ, рођена 1994. у Бијелини, БиХ. Студенткиња је докторских студија на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Бави се савременим српским писцима, пре свих песничким и есејистичким стваралаштвом Борислава Радовића. Пише есеје, научне радове и књижевну критику. Објављена књига: *Књижевност и исходишћа – есеји и кријичке о делима српске књижевности*, 2020.

МИОМИР ПЕТРОВИЋ, рођен 1972. у Београду. Писац, приповедач, драматург и теоретичар уметности, дипломирао је на Одсеку за драматургију и магистрирао на Одсеку за театрологију на Факултету драмских уметности у Београду, а докторирао је на Одсеку за интердисциплинарне студије на Универзитету уметности у Београду. Главни драматург позоришта Атеље 212 у Београду (1996–1999), заменик директора драме Народног позоришта у Београду (2001–2002), драматург Народног позоришта у Београду (до 2004). Редовни је професор на предметима Естетика,

Теорија савремене уметности и Историја сценских уметности на Институту за уметничку игру у Београду, предмета Creative Writing и Screen Culture на Higher College of Techology (УАЕ) (2019–2021). Дrame: *Вајабунд у трагском вршћу*, 1995; *Артивски инцидент*, 1996; *Демјурј*, 1997; *Appendix*, 1997; *Чојор*, 1998; *Вучије лејло*, 2000. Научне монографије: *Ослобођење драме*, 2000; *Креативно писање, наратолошки ирисивуј итексиву и кон-итексиву*, 2011; *Мийојоеиике*, 2019. Романи: *Сакаћење романа*, 1997; *Панкрајшон*, 1998; *Самомучијељ*, 2000; *Персијско оледало*, 2001; *Архийелај*, 2003; *Лисичје лудило*, 2005; *Сйаклена йрацина*, 2006; *Лисичино лудило* (превод на македонски), 2007; *Либанско лејо*, 2007; *Бакарни бубњеви*, 2009; *Галеријеве вајре*, 2011; *Течни лед*, 2011; *Мирис мрака*, 2013; *Кућа од соли*, 2016; *Black Light*, 2018; *Филокйей на Лемносе / Персидское зеркало* (превод на руски), 2018; *Шумски чојор*, 2019; *Средишња йусйиња*, 2021.

ЉИЉАНА ПЕШИКАН ЉУШТАНОВИЋ, рођена 1954. у Фекетићу код Врбаса. Пише студије, огледе и радове о народној књижевности, историји књижевности, драми и позоришту. Од 2009. је главна уредница *Лексикона йсаца срйске књижевносйи*. Објављене књиге: *Послови и дани срйске йсничке йрадиције* (коаутор З. Карановић), 1994; *Змај Де-сйој Вук – мий, исйорија, йесма*, 2002; *Сйанаја село зайали – оледги о усменој књижевносйи*, 2007; *Кад је била кнежева вечера? – усмена књижевносй и йрадиционална кулйура у срйској драми 20. века*, 2009; *Усмено у йисаном*, 2009; *Госйођи Алисиној десној нози – оледги о књижевносйи за децу*, 2012; *Без очйу кано и с очима – народне йесме слеих жена* (група аутора), 2014; *Зайочник йеше силе – фанйасйична йроза Зорана Живковића*, 2016; *Главий јунак и осйала йосйода – анализе народних йесама* (група аутора), 2017; *Пишем йи йричу – рефлеси усмене књижевносйи и йрадиционалне кулйуре у йисаној књижевносйи и савременој кулйури Срба*, 2020; *Иза Алисиној оледала – йийолошки оледги о фанйасйичном роману за децу*, 2021. Приредила више књига.

ГОРАН РАДОЊИЋ, рођен 1971. у Подгорици, Црна Гора. Докторску дисертацију „Модели приповиједања у српском и америчком роману шездесетих и седамдесетих година XX вијека” одбранио је на Филолошком факултету у Београду. Провео је једну годину (2003/2004) на усавршавању у САД, на Универзитету у Тенесију, као стипендиста Junior Faculty Development Program-а. Ради као доцент на Филолошком факултету у Никшићу. Бави се теоријом књижевности, наратологијом, књижевношћу XX века и филмом. Објављене књиге: *Вијенац йријовједака – йранични жанр у срйској књижевносйи йедесетих до седамдесетих йодина XX вијека*, 2003; *Фикција, мейафикција, нефикција: Модели йријовједања у срйском и америчком роману шездесетих и седамдесетих йодина XX вијека*, 2016.



ЈЕЛЕНА РАЈИЋ, хиспаниста, филолог, преводилац, дипломирала је Шпански језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду, где је завршила магистарске студије из књижевности, одбранивши магистарски рад, под насловом „Мигел де Унамуно у српским и хрватским часописима између два рата”. Наставничку делатност започела је на Филолошком факултету у Београду у звању асистента за шпански језик. Након одбрањене докторске дисертације из области лингвистичке прагматике „Врсте репродукованих дискурса у приповедној прози на шпанском језику” наставила је да ради у истој установи у звању доцента, а потом у звању венредног и редовног професора на предметима Морфологија и Синтакса шпанског језика, Лингвистичка прагматика, Трудуктологија и Истраживачке методе у анализи дискурса, како на академским основним тако и на мастер и докторским студијама. Објавила је велики број радова из лингвистике, прагматике и шпанске књижевности у научним и књижевним часописима, зборницима и монографским студијама у земљи и иностранству. Аутор је *Грамаџике шпанског језика за љоворнике српског* (*Gramática de lengua española para serbiohablantes*), 2009; монографског уџбеника *Увог у љрајмаџику*, 2016. и превода неколико дела шпанске књижевности.

УЦ РАХОВСКИ (UTZ RACHOWSKI), рођен 1954. у Плауену, у источнонемачкој регији Фогтланд. Његови преци потичу из Пољске, на што он радо указује. Нередовно се школовао због раног конфликта с властима Немачке Демократске Републике. Прво је студирао медицину у Лајпцигу, касније историју уметности и филозофију у Берлину и Гетингену. Године 1989. осуђен је због песничке „непријатељске делатности” против државе на 27 месеци затвора, да би се наредне године, пошто је ослобођен, преселио у Западну Немачку. Објавио је десетак поетских дела, међу њима и збирку *Мис Зуки или Амрика није далеко*. Добитник више књижевних признања. Живи у Берлину и у Фогтланду. (С. Т.)

БОЈАНА СТОЈАНОВИЋ ПАНТОВИЋ, рођена 1960. у Београду. Предаје на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише књижевнотеоријске, теоријске и компаративне студије, критику, поезију и лирску прозу, преводи са словеначког и енглеског. Објављене стручне и научне књиге: *Поеџика Мирана Јарца*, 1987; *Линија годира*, 1995; *Наслеђе сумаџраизма – љоеџичке фиџуре у српском љесниџиџу деведесетџих*, 1998; *Српски експресионизам*, 1999; *Криџичка љисма*, 2002; *Морфолоџија експресионистџичке љрозе*, 2003; *Раскрџћа меџафоре*, 2004; *Побуна љроџив средиџиџа – нови љрилози о модерној српској књижевности*, 2006; *Оџиџар уџао*, 2008; *Расџони модернизма – уџоредна чиџања српске књижевности*, 2011; *Преџледни речник комџарџистџичке џерминологије у књижевности и кулџури* (коаутори и

приређивачи М. Радовић и В. Гвозден), 2011; *Песма у ѝрози или ѝрозаида*, 2012; *Чисти облик екстазе: студије и есеји о српском ѝеснишћиву*, 2019. Антологије: *Српске ѝрозаиде – анѝолоѝија ѝесама у ѝрози*, 2001; *Небомлстѝво – ѝанорама српскоѝ ѝеснишћива краја ХХ века*, 2006. Поезија и лирска проза: *Бескрајна*, 2005; *Заручници ваѝре*, 2008; *Исијавање*, 2009; *Лекције о смртѝи*, 2013; *У обручу*, 2017; *Повреда белине*, 2021. Приредила је више књига српских писаца.

СТЕВАН ТОНТИЋ (Грдановци код Санског Моста, БиХ, 1946 – Нови Сад, 2022). Завршио студије филозофије са социологијом у Сарајеву. Писао је поезију, прозу, есеје, критику и преводио с немачког језика. Самосталне песничке збирке: *Наука о души и друѝе веселе ѝриче*, 1970; *Тајна ѝрејиска*, 1976; *Наше ѝоре вук*, 1976; *Хулим и ѝосвећујем*, 1977; *Црна је маѝи неѝеља*, 1983; *Праѝ*, 1986; *Ринѝ*, 1987; *Сарајевски рукоѝис*, 1993; *Мој ѝсалам / Mein Psalm*, 1997; *Блаѝослов изнанстѝва*, 2001; *Свеѝо и ѝроклейѝо*, 2009; *Свакодневни смак свијеѝа*, 2013; *Безумни ѝламен* (љубавне песме), 2015; *Христѝова луда*, 2017; *Ојсага моѝа Ја*, 2021. Књиге прозе: *Твоје срце, зеко* (роман), 1998; *Та мјесѝа* (путописи), 2018. Књиге есеја: *Језик и неизрециво*, 2009; *По налозима ѝоезије*, 2009; *Кочићева и српска ѝтраума*, 2018; *У ѝјесничким свијеѝовима*, 2021; *Одбрана ѝоезије*, 2021. Приредио више антологија.

МИЛИЦА ЋУКОВИЋ, рођена 1987. у Панчеву. Бави се српском књижевном периодиком ХИХ века и историјом српске књижевности. Докторирала 2020. године са темом „Тихомир Остојић и српска књижевна периодика” на Филолошком факултету у Београду. Пише стручне радове, студије, приказе, огледе и интервјуе, објављује у периодици.

МИГЕЛ ДЕ УНАМУНО (MIGUEL DE UNAMUNO), рођен 1864. године у Билбаоу, у баскијској трговачкој породици. Детињство и рану младост је провео у родном граду. Студирао је филозофију и књижевност у Мадриду, где је стекао звање доктора филозофије. Године 1891. добио је катедру за старогрчки језик на универзитету у Саламанки, коју је држао са прекидима све до своје смрти. Од 1900. до 1916. године, када је смењен из политичких разлога, обављао је функцију ректора универзитета у Саламанки. За време Првог светског рата био је на страни савезника и истакао се као пријатељ Француске. Због честих напада на ондашњег председника владе, Прима де Риверу, и краља Алфонса ХИИ, протеран је 1924. на Фуертевентуру (Канарска острва), одакле су га ослободили Французи и одвели у Париз. Осетивши се усамљеним у француској престоници, преселио се у место Ондај на француско-шпанској граници, како би био што ближе својој вољеној Шпанији. Када је пала диктатура Прима де Ривере, вратио се у Шпанију, укључио се активно

у политички живот Друге шпанске републике и поново преузео дужност ректора и предавача на универзитету у Саламанки. Умро је 31. децембра 1936. године, непосредно пред избијање шпанског грађанског рата, сам и сукобљен са обе стране тог трагичног сукоба.

С обзиром на интелектуалну и тематску разноврсност његових остварења за Унамуна се може рећи да је филозоф, писац и песник. Као филозоф представио се есејима *О ираичном осећању живојћа* (*Del sentimiento tragico de la vida*), док је у историји књижевности остао запамћен као аутор поеме *Веласкесов Крисић* (*El Cristo de Velazquez*), као и многих романа, новела и кратких прича, од којих су најпознатији *Мајла* (*Niebla*), *Абел Санчес* (*Abel Sanches*), *Тејка Тула* (*La tia Tula*) и др. (Ј. Р.)

НОРТРОП ФРАЈ (NORTHROP FRYE), рођен је 14. јула 1912. године у Шербруку, у Квебеку, а одрастао је у граду Монктон, у Њу Брансвику. Уписао је Викторија колеџ на Универзитету у Торонту 1929. године где је 1933. дипломирао филозофију и енглески језик; затим је завршио студије теологије на Емануел колеџу и за свештеника је заређен 1936. године у Уједињеној цркви Канаде. Похађао је Мертон колеџ у Оксфорду, где је магистрирао 1940. године. Катедри за енглески језик на Викторија колеџу Универзитета у Торонту придружио се 1939. године и тамо је остао до краја живота. Умро је у Торонту 23. јануара 1991. године.

Фрајеве почаси биле су бројне. Додељен му је орден Компанјона реда Канаде. Изабран је у Краљевско друштво Канаде 1951. године, а затим примио медаљу „Лорн Пирс” 1958. године и медаљу „Пјер Шово” 1970. године. На Универзитету у Торонту, 1967. године, додељено му је звање универзитетског предавача. Исте године добио је медаљу Канадског савета за уметност. Молсонова награда додељена му је 1971. године, а 1978. добио је награду Краљевске банке. 1987. године добио је Награду генералног гувернера за књижевност и Награду за животно дело Уметничког већа Торонта. Био је почасни члан или члан Америчке академије наука и уметност (1969), Мертон колеџа, Оксфорда (1974), Британске академије (1975), Америчког филозофског друштва (1976) и Америчке академије и института за уметност и књижевност (1981). Додељено му је тридесет и осам почасних доктората на универзитетима широм света. (П. Б.)

МИЋО ЦВИЈЕТИЋ, рођен 1946. у Кушлату код Фоче, БиХ. Студије историје југословенских књижевности и српскохрватски језик завршио на Филозофском факултету у Сарајеву, где је и магистрирао, а докторирао је на Филолошком факултету у Београду (о књижевним везама Лужичких Срба и Југословена). Филолог, пише поезију, есеје, књижевну критику, студије и путописну прозу, преводи с немачког и лужичкосрпског. Књиге песама: *Заумице*, 1976; *Зайиси*, 1999; *Чворови и узлови*, 2006;

*Божје семе / Господово семе* (двојезично, српски и македонски), 2007; *Слнчевата падина* (избор на бугарском), 2010; *Глас ѝразнине / Die Stimme der Leere* (двојезично, српски и немачки), 2012; *Узалудни ѝслови*, 2012; *Океан Белине / Océan de blancheur* (двојезично, српски и француски), 2015; *Свети и кућа*, 2015; *Гласови ведрине*, 2018. Књиге есеја, критика, студија и путописа: *Лужички Срби и Јуѝословени – узајамне лиѝтерарне везе 1840–1918*, 1995; *Код Лужичких Срба*, 1997; *Криѝике и коментари*, 2004; *Раздаљине и близине*, 2006; *Кроз времена и књије*, 2007; *У лејој домовини Лужичких Срба*, 2009; *Ослонци и укрѝијаји*, 2010; *Блиске даљине – Москва и Кијев*, 2013; *Мала ѝриношења – беседе, саоѝцишења, криѝике*, 2016; *Француска надахнућа*, 2018; *Племенѝти калемци – књижевни сѝорови и светѝови, ѝумачења и криѝике*, 2020; *Лица и образине – уредничке ѝодине у Књижевним новинама*, 2021.

ПРЕДРАГ ШАПОЊА, рођен 1972. у Новом Саду. Књижевни преводилац, дипломирао је 2002. енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Пре тога је 1997. дипломирао и на Медицинском факултету. У периодици објављује преводе књижевне теорије, филозофије и социологије: Виларда Спигелмана, Дејвида Сидорског, Ерика Хобсбаума, Томаса Франка, Дорит Кон, Едварда Саида, Бернарда Вилијамса, Тома Полина, Мартина Постера, као и преводе поезије: Т. С. Елиота, Хуга Вилијамса, Тома Полина, Харолда Пинтера, Пенелопе Фиццералд и Чарлса Симића. Преведене књиге: *Алис Манро, Бексѝво*, 2006; *Превице среће*, 2010; *Голи живоѝи*, 2013; *Мржња, ѝријаѝељсѝтво, угварање, љубав, брак*, 2014; *Поѝлед са еѝинбурѝске сѝиене*, 2015; *Дорис Лесинг, Бен, у свеѝу*, 2007; *Мемоари ѝреживеле*, 2008; *Злајна бележница*, 2010; *Ајрис Мердок, Пеѝчани замак*, 2004; *Црни ѝринци*, 2005; *Флен О’Брајен, На реци „Код две ѝѝице”*, 2009; *Мишел Фејбер, Исѝод коже*, 2003; *Киѝа мора ѝасѝи*, 2004; *Лиза Скоталајн, Последња жалба*, 2004; *Луиз Велш, Тамерлан мора умреѝи*, 2005; *Мрачна комора*, 2005; *Трик са мейком*, 2010; *Томас Франк, Освајање кула: бизнис кулѝура, конѝракулѝура, усѝон хѝи конзумеризма*, 2003; *Ралф Елисон, Невидљиви човек*, 2014.

ДОРОТЕА ШОЛЋИНА (DOROTHEA ŠOLĆINA), рођена 1953. у селу Канеци код Каменца, у Горњој Лужици. Истакнута је савремена лужичкосрпска књижевница. Након основношколског и средњошколског образовања, на Универитету у Лајпцигу је завршила студије сорабистике и славистике. Дуго је радила као лектор и уредник у Домовини, водећој издавачкој кући Лужичких Срба у Будишину, где је једно време била и драматург Немачко-лужичкосрпског позоришта. Десетак година стваралачки делује у Берлину, да би се након преврата у Немачкој поново вратила у Будишин, место најзначајних националних институција овог најмањег словенског народа. Од када ради као самостални уметник и

веома активни судионик на свим пољима културе и уметности. Исказује се, пре свега, као прозни писац и песник за одрасле и децу, објављује више запажених књига. Преводи са више словенских језика, као и нашег српског. Такође је превођена на више страних језика, присутна у националним прегледима и антологија. Заступљена је и у двојезичној антологији *Сунчани ѿренуци / Wokotiki slonca*, објављеној у Смедереву 2013. године (превод Ј. Красни и М. Цвијетић). (М. Ц.)

МЛАДЕН ШУКАЛО, рођен 1952. у Бањалуци, БиХ. Теоретичар књижевности, професор на Филолошком факултету у Бањалуци. Пише прозу, студије, књижевну критику и огледе и преводи с француског. Објављене књиге: *Народно ѿзорицтје Босанске Крајине 1930–1980* (ко-аутори П. Лазаревић, Ј. Лешић), 1980; *Оквири и оледала*, 1990; *Љубичастии ореол Данила Кица*, 1999; *Одмрзавање језика – ѿеѿика сѿраносѿи у дјелу Миодраја Булаѿовића*, 2002; *Пукоѿина сѿварноѿ – одмрзавање језика, нулѿо*, 2003; *Ђавољи дукаѿ – о Иви Андрићу*, 2006; *Облици и искази, оледѿи*, 2007; *Порѿреѿи – из срѿске књижевносѿи у БиХ*, 2015; *Крхоѿине и друѿе ѿриче*, 2016; *Кулѿурни иденѿѿеѿи Кочићевих јунака*, 2018; *Велике илузије (ѿривосѿи, ѿеаѿралносѿи, сѿраносѿи)*, 2020; *Криѿички оѿклони*, 2020.

Приредио  
Бранислав КАРАНОВИЋ